



Maranatha Mare
september/oktober 2025
Jaargang 52 No 8

Zijn zomerzon

Het zomerweer brengt ons meer vrolijkheid,
geeft levenslust, we hebben meer elan,
bewegen vrijer, nemen het ervan,
het zonlicht wekt in ons die monterheid.

Zijn straling stimuleert, zijn werkzaamheid
doet wonderen; God als de Ambachtsman
creëerde zonlicht voor Zijn scheppingsplan,
dat duren moest tot in de eeuwigheid.

Gods liefde voor de mens, Zijn vreugdegeest,
verspreidt Hij blijde in Zijn zonnelicht,
in zomerzon, als weldaad die geneest.

Een gouden bron van vreugde ons gericht,
want vreugde wenst Hij voor ons welzijn 't meest,
tot wij voor eeuwig "stralen" in Zijn Licht.

Priscilla Laneuze

<https://www.gedichtensite.nl/categorie/blog-nieuwe-gedichten/gedichten/zomer/zijn-zomerzon>

Maar verlos ons van het kwade ...

Deze woorden uit het Onze Vader gebed klinken eenvoudig, maar de betekenis ervan heeft door de geschiedenis heen een opmerkelijke evolutie doorgemaakt.

In de *premoderne* wereld (ca. tot de 17^e eeuw) was de interpretatie van “het kwade” in de eerste plaats letterlijke, bovennatuurlijke krachten. De realiteit van de duivel en demonische machten werd algemeen geaccepteerd. Voor grote theologen als Augustinus en later Thomas van Aquino was het kwaad niet alleen een abstract concept. Het was een actieve entiteit: satan, de duivel, de tegenstander van God. De bede “verlos ons van het kwade” werd dan ook vaak letterlijk begrepen als een smeekbede om bevrijding van demonische aanvallen, verleidingen en invloeden. De individuele gelovige bevond zich in een strijd tussen het koninkrijk van God en de machten van de duisternis. Het kwade was een vijand die overwonnen moest worden door geloof en gebed.

Met de *Verlichting* en de opkomst van de wetenschap (ca. 17^e-20^e eeuw) vond er een verschuiving plaats. Het geloof in letterlijke demonen nam af en de focus verschoof naar de menselijke psyche en samenleving. De moderniteit bracht het rationele denken met zich mee. Het kwaad werd gezien als een intern en menselijk probleem en geïnterpreteerd als:

- *moreel kwaad*: de menselijke neiging tot egoïsme, hebzucht en haat
- *sociaal kwaad*: de structuren van onrecht en onderdrukking in de samenleving, zoals armoede, oorlog en racisme.

De bede “verlos ons van het kwade” was nu een smeekbede om innerlijke reiniging en de transformatie van de samenleving. Het kwade was niet langer een duivel buiten ons, maar alles wat niet goed is in ons en om ons heen. Het christendom had als taak om de mens en de wereld te verbeteren.

De *postmoderne* tijd (ca. 20^e eeuw tot heden) staat kritisch tegenover de zekerheden van de moderne tijd. Het kwaad wordt nu gezien als complex, fluïde en ongrijpbaar. Het is de macht die mensen tot objecten maakt en hun waardigheid ontnemt. Het is de dominantie van systemen en ideologieën die het individu vermalen. Het kwaad manifesteert zich in gebrokenheid in relaties – in vervreemding van God, de ander en onszelf. In deze context verwoordt “verlos ons van het kwade” een verlangen naar authenticiteit en het herstel van gebrokenheid. Het is niet zozeer een strijd met één duivel. Het is ook niet een puur morele strijd. Het is eerder een roep om bevrijding van alles wat dehumaniseert en in de weg komt van oprechte, liefdevolle relaties.

Waarschijnlijk bevat elke interpretatie van “verlos ons van het kwade” een deel van de waarheid:

- De premoderne mens erkende een realiteit *buiten* zichzelf.
- De moderne mens erkende de verantwoordelijkheid *in* zichzelf.
- De postmoderne mens erkent de complexiteit van het kwaad *in de wereld* om ons heen.

Als christenen worden we geroepen om te strijden op al deze fronten. We bidden om bevrijding van krachten die verleiden en vernietigen. We strijden tegen wat niet goed is in ons eigen hart en volgen in het voetspoor van Jezus. We werken mee aan het herstel van gebrokenheid en het bestrijden van onrecht in de wereld.

We blijven bidden in geloof: “Verlos ons van het kwade”.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Wat is de definitie van een oudtante? Volgens het woordenboek van Van Dale:

Een oudtante is de zus van iemands grootouder. Bijvoorbeeld, de zus van de oma van iemand, is diens oudtante. Een oudtante is dus een familielid dat één generatie hoger is dan iemands eigen ouder, en twee generaties hoger dan iemands eigen niveau.

En wie in onze gemeente is pas een oudtante geworden? Onze Yolanda! Thomas, de zoon van Yolanda's broer heeft pas een zoontje gekregen, zo stond het bericht in de Blitzpos krantje van de NHK:

Die Kerk wil graag haar gelukwense oordra aan ds Thomas Dreyer (Malelane) en sy vrou Liza-Marié met die geboorte van hul eersteling, Theunis Frederick Jakobus Dreyer.

Wij blijven in onze gedachten en gebeden bij onze gemeente leden die het moeilijk hebben met gezondheid en mobiliteit, of die in een rouw proces zijn.

Wij denken aan

- Janny van den Eijkel
- Marjan van Zee
- Loes Dibb en haar zus Marja Williams
- Richard Steinmann

- Anja Smit
- Peggy Mijne
- Tanya van Wyk.

De storm op het meer en jouw angst

De docente bij wie ik een training volg, geeft me een papiertje. Ze zegt: 'Stel, je loopt straks naar de bushalte. Van een afstandje zie je iemand staan die je absoluut niet wilt zien. En daar zit je dan hélemaal tot het station mee in de bus! Schrijf de naam van diegene maar op.' Ik weet meteen wie dat moet zijn. Ik schrijf de naam op, kijk er nog eens naar, draai mijn hoofd weg, knijp mijn ogen dicht en strek mijn arm uit om het papiertje weg te leggen. 'Wat je nu doet, is wegstijgen,' reageert de trainer droogjes. 'Hier is het de bedoeling dat je leert om te kijken naar wat er in je binnenste opkomt en er zelfs mee in gesprek te gaan. En je zult gaan ervaren dat ongewenste emoties, als je ze de ruimte geeft, zich uit zichzelf ontwikkelen tot iets anders dan die vervelende gevoelens.'

De cursus die ik volg, is van de Stichting Focusing en leert mij te focussen. Dat helpt me om rustig en aandachtig te verblijven bij de verschillende signalen die mijn innerlijk me geeft – ook als dat nare gevoelens zijn als angst, schaamte, afkeer. Door de oefening moest ik onder ogen zien hoe ik daar normaal gesproken mee omga. Ja, zo doe ik dat. Nare emoties, pijnlijke herinneringen, onwelkome kanten van mezelf – ik druk ze liever weg dan dat ik ze onder ogen zie. En tegelijkertijd weet ik dat vaak juist dáár goud ligt. Mogelijkheden tot groei, heling, inzicht.

Alles wat ik wegdruk verdwijnt niet, maar gaat mijn innerlijke kelder in. Daar houd ik het gevangen – samen met een heleboel andere dingen die er al zaten. Dat levert aanvankelijk rust op, maar uiteindelijk een gespleten Marga. Want niet alles van mij mag er zijn. En vroeg of laat komen die ongewenstheden toch de kelder uit om mij te dwingen ze onder ogen te zien. In nachtmerries of angstdromen, in een venijnige opmerking die er onverhoeds uitfloopt, in een grapje dat nét niet leuk meer is.

²²Meteen daarna gelastte Hij de leerlingen in de boot te stappen en alvast vooruit te gaan naar de overkant. Hij zou ook komen nadat Hij de mensen had weggestuurd. ²³Toen Hij hen weggestuurd had, ging Hij de berg op om er in afzondering te bidden. De nacht viel, en Hij was daar helemaal alleen. ²⁴De boot was intussen al vele stadiën van het vasteland verwijderd en werd, als

gevolg van de tegenwind, door de golven geteisterd. ²⁵Tegen het einde van de nacht kwam Hij naar hen toe, lopend over het water. ²⁶Toen de leerlingen Hem op het water zagen lopen, raakten ze in paniek. Ze riepen: 'Een geest!' en schreeuwden het uit van angst. ²⁷Meteen sprak Jezus hen aan: 'Houd moed! Ik ben het, wees niet bang!' ²⁸Petrus antwoordde: 'Heer, als U het bent, zeg me dan dat ik over het water naar U toe moet komen.' ²⁹Hij zei: 'Kom!' Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe. ³⁰Maar toen hij voelde hoe sterk de wind was, werd hij bang. Hij begon te zinken en schreeuwde het uit: 'Heer, red me!' ³¹Meteen strekte Jezus zijn hand uit, Hij greep hem vast en zei: 'Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?' ³²Toen ze in de boot stapten, ging de wind liggen. ³³De leerlingen wierpen zich voor Hem neer en zeiden: 'U bent werkelijk Gods Zoon!'

Matteüs 14:22-33NBV21

Ik zou een voorbeeld kunnen nemen aan wat Petrus deed volgens Matteüs 14:22-33. De leerlingen zitten midden in de nacht in een boot op het meer. Het stormt en de golven zijn hoog. Dan zien ze een figuur over het water lopen. 'Help, een spook!,' roepen ze. Het blijkt Jezus. 'Ik ben het,' zegt Hij, 'Wees niet bang!' Petrus wil zeker weten dat het om Jezus gaat. 'Heer, als U het bent, zeg me dan dat ik over het water naar U toe moet komen.' 'Kom,' zegt Jezus ten antwoord. Petrus klimt overboord en loopt over het water naar hem toe.

Zie je wat er gebeurt? De leerlingen in de boot zijn bang. Ze waren al bang vanwege de storm en daar komt die geestverschijning bovenop. Ze duiken, zo stel ik me voor, weg in het vooronder. Petrus is de enige van de twaalf die iets anders doet. Hij voelt ongetwijfeld ook angst, maar blijft waar hij is en reikt zelfs uit naar dat waar hij bang voor is. Hij gaat ermee in gesprek. En nota bene *dat* blijkt hem bovenmenselijke kracht te geven. Want daarna doet hij iets wat ik meestal voor onmogelijk houd: hij loopt over het water. Van Petrus kan ik hier iets heel wezenlijks leren, namelijk: niet terugdeinzen! Niet terugdeinzen voor angst, afkeer of schaamte, maar erbij blijven en ermee in gesprek gaan. Die nare emoties vormen een toegangspoort tot mijn kracht.

O, en de gevoelens over die persoon die ik bij de bushalte moest fantaseren? Daar kon ik uiteindelijk goed bij blijven. Onder de afkeer bleek iets in mij te zitten dat bang was en dat dacht niet tegen die persoon op te kunnen. Ik nam dat 'iets' aan de hand en zei: 'Maar nu ben ik erbij; samen kunnen we dit wel aan.' De angst en de machteloosheid, die eerder overweldigend waren, werden gewoon 'iets in mij'. Ik viel er niet meer mee samen. Opluchting,

inzicht, heling. Dankzij het simpele feit dat ik ze durfde te voelen en niet wegdoek in het vooronder.

Marga Haas

<https://www.debijbel.nl/berichten/de-storm-op-het-meer-en-jouw-angst>

'Visie' gaat een gratis dagje uit: hoe ver kom je zonder portemonnee?

Kun je een geweldige zomerdag beleven met niets anders dan een onschuldige glimlach en een gezonde dosis brutaliteit? 'Visie'-redacteuren Willemijn en Pieter-Jan nemen de proef op de som en ontmoeten Veluwe gastvrijheid.

Even schiet de opdracht van Jezus aan zijn leerlingen uit Marcus 6 door ons hoofd: “Je mag niets meenemen op je reis. Geen brood, geen tas en geen geld.” Hoe zouden zij zich hierbij gevoeld hebben? Zouden zij ook zulke kriebels in hun buik hebben gehad toen ze op pad gingen?

Behalve een telefoon en een goed humeur hebben we niets bij ons. Of nou ja, fotograaf Ruben natuurlijk, die meegaat op avontuur. Wat vandaag ons gaat brengen, is volledig afhankelijk van de vriendelijkheid en vrijgevigheid van anderen.

We hebben een aantal heldere doelen: een nieuwe plek ontdekken, een zomerse activiteit ondernemen, koffiedrinken, nieuwe vrienden maken én lekker eten. Oftewel: een ideale zomerdag, maar dan wel gratis en voor niets. En waar beleef je die nu beter dan in de groene schatkamer van Nederland: de Veluwe? Vrij willekeurig prikken we het dorp Otterlo als bestemming. Heide, bos, randje Hoge Veluwe: hier moet een mooie dag te beleven zijn.

Maar daar moeten we eerst wel zien te komen. Omdat we geen geld hebben voor bus, trein of auto, zit er maar één ding op: liften. Ons startpunt is Ede, dus ver hoeven we niet. Dat moet lukken, toch?

Met frisse tegenzin kloppen we op het raampje van een zwarte Toyota Auris, die in het centrum van Ede voor het rode stoplicht wacht. Waarom wilden we dit ook alweer? Is dit niet vreselijk gênant? Wat moet die automobilist van ons denken?

Niet veel, blijkbaar, want we hebben meteen beet: Thomas Hounjet, een vriendelijke dertiger, wil ons best een lift geven. Hij gaat richting Apeldoorn – sportgewichten ophalen – maar kan ons wel in Otterlo afzetten. We stappen in bij een semiprofessioneel triatleet, zo blijkt al snel. “Vorige week had ik mijn tiende Iron Man in Spanje. Wow, we zijn onder de indruk: een Iron Man bestaat uit 3,8 kilometer zwemmen, 180 kilometer fietsen en 42,2 kilometer hardlopen.

Hij wijst naar een stevige schaafwond op zijn been. “Helaas crashte ik vroegtijdig in de berm, en moest ik opgeven.”

Eenmaal in Otterlo aangekomen is het eerst tijd voor een paar foto’s. Fotograaf Ruben spot een mooie fotolocatie, dus lopen we naar de parkeerplaats bij snackbar De Pitstop – De Pit voor intimi. Precies tijdens de shoot rijden de eigenaren het terrein op. Het blijkt een compleet gezin: vader Marcel, moeder Dorien en hun kinderen Thomas en Lianne Kirschberg runnen deze zaak al vijftien jaar.

De armen van Marcel – beide vol getatoeëerd – zitten in braces. “Ik heb ze bij een ongeluk gebroken”, licht hij toe als hij onze verbazing ziet. “Ze zitten vol schroeven en platen. Tja, dat soort kleinigheidjes heb je altijd.” Hij hoort ons plan van een dagje geldloos recreëren met een grijns aan. “Jullie hadden zeker graag een ijsje gewild?” lacht hij. “Of liever een patatje? Ja, ik zie het in je ogen: je wilt patat.”

Even later zitten we aan een van de stevige houten tafels in de klassieke snackbar te genieten van een loeihete friet mét. Het is nog geen half twaalf, maar de lunch is in ieder geval binnen. Boven ons kijken de houten en kartonnen herten- en zwijnenhoofden mee, aan de muur ertegenover hangen neonkleurige afbeeldingen van fastfood. Of we nog een tegenprestatie moeten leveren in ruil voor de gouden staafjes? “Natuurlijk niet!” Al mogen we voor de foto best even wat patat omscheppen in de keuken.

Het is tijd voor een leuke, zomerse activiteit. We proberen eerst een grote recreatiezaak in het dorp waar ze allerlei Veluwe activiteiten aanbieden. Zo kun je er de Veluwe per e-chopper, eend (de autovariant, welteverstaan) of te paard verkennen. Maar daar durven ze niet direct mee te gaan in ons geldloze avontuur. Dat moet met het hoofdkantoor overlegd worden. Dan maar naar de pittoreske dorpsstraat van Otterlo. Ons oog valt op de knalrode gevel van Geerts Tweewielers. Wat is een zomerdag op de Veluwe zonder een mooi fietstochtje door het landschap?

Eigenaren André en Karolina Geerts beginnen te lachen als ze horen dat we voor *Visie* een reportage maken. “Wil je evangeliseren op de fiets?” vraagt André. Hij is wel te porren voor ons plan en een fiets is geen probleem. “Of wil je iets bijzonders, een tandem? En eerst een bakkie koffie?”

Wanneer Karolina ons de koffie en een stuk taart (“wij krijgen ’m zelf toch niet op”) aanbiedt, valt haar accent op. “Ik ben Pools”, verklaart ze. “Toen ik 18 was, verhuisde ik naar Nederland voor een oppasbaantje. In de kerk die ik zondags bezocht, leerde ik André kennen. Ik kwam voor het geld, maar bleef voor de liefde.” Ze lacht. “En nu runnen André en ik al vijftien jaar deze fietswinkel.”

Als we de taart verorberd hebben, haalt Karolina een glanzende zwarte tandem tevoorschijn. “Hier moet je wel een stukje op kunnen fietsen toch?” Ongetwijfeld. De vraag is alleen nog waarnaartoe. Gelukkig weet André daar het antwoord op: “Naar Boerderij Mossel! Daar hebben ze de lekkerste appeltaart van de omgeving. Gewoon fietsknooppunt 28, 46 en 64 volgen, dan ben je er zo.”

Met een we-hebben-het-nog-nooit-gedaan-dus-we-denken-dat-we-het-wel-kunnen-mentaliteit stappen we op de duotrappert richting de appeltaart. Dat blijkt helemaal niet zo eenvoudig. Slingerend fietsen we een autoweg op, een bomerrij komt gevaarlijk dichterbij. We raken zowel de linker- als de rechterberm en even denken we dat dit avontuur ons fataal gaat worden. Met ons hysterisch gegil – “Aah, wacht! Dit gaat niet goed!” – en minstens zoveel hysterisch gelach, verstoren we de Otterlose rust. En dan, eindelijk, lukt het ons een paar honderd meter enigszins rechtdoor te fietsen. Langzaam verruilt doodsangst zich voor de Veluwe rust.

De zon schijnt fel door de boomtoppen van natuurgebied Planken Wambuis. Terwijl we langs eindeloos groen fietsen, wordt de stilte slechts onderbroken door het vrolijke gefluit van vogels en het zachte knarsen van grind onder onze banden. Onze neus vult zich met dennengeur, zo nu en dan vermengd met het aroma van frituur uit een van de boerderijrestaurants op de route.

Na zo'n twintig minuten doemt in de verte Boerderij Mossel op. Het authentieke rieten dak contrasteert met de moderne glazen wanden. We zijn niet de enige fietser en moeten onze tandem tussen de e-bikes, driewielers en e-choppers in proppen. Bij binnenkomst valt een Delfts blauw tableau aan de muur op: ‘De landman wacht van 's Heeren hand, een milde zegen op zijn land.’ Toepasselijker wordt het vandaag niet.

Of Boerderij Mossel daadwerkelijk de lekkerste appeltaart van de Veluwe heeft, zullen we nooit weten. De dame achter de bar kan de eigenaresse niet bereiken, en durft een vaat-voor-taartruil niet op eigen houtje aan. Voor de tweede keer ontdekken we: hoe groter de zaak, hoe kleiner de kans om zonder geld verder te komen. Een kopje koffie is geen probleem. Of we in ruil daarvoor mogen afwassen? Met grote ogen: “Nee, nee, nee, dat doen we niet, hoor!”

Dus trappen we met een verse cafeïneboost vrijwel rechthuis terug naar André en Karolina. Zij staan ons al op te wachten. “Nog een rondje op de e-chopper?” biedt André lachend aan. Maar helaas, we moeten door. “Kom nog eens langs als jullie in de buurt zijn!” roept hij ons vrolijk na als we de zaak uit lopen.

We kunnen weer wat vinkjes zetten. Koffie, een zomerse activiteit én nieuwe vrienden: check!

We wandelen naar de ingang van Nationaal Park De Hoge Veluwe, maar onze poging om het park binnen te komen, strandt bij de kassa. “Nee, daarvoor moet u zich eerst aanmelden bij ons hoofdkantoor. Daar behandelen ze de persaanvragen.” Ook hier blijkt maar weer: hoe groter de toko, hoe kleiner de kans op ruilhandel. We kuieren terug naar het dorpscentrum, op zoek naar een volgende uitdaging.

Deze prachtige zomerdag is natuurlijk niet compleet zonder een koude versnapering, en gelukkig is die in deze toeristenhemel nooit ver weg. Naast restaurant De Waldhoorn staat een wit huisje met in grote, lichtgevende hoofdletters: IJS. Daar moeten we zijn!

Waldhoorn-manager Jan-Willem Bloem hoort ons verzoek met zijn armen strak over elkaar aan. Alleen de lichtjes in zijn ogen verraden dat hij het best een geinig idee vindt. “Daar kunnen we wel wat op verzinnen. Maar: eerst werken, dan ijs”, vindt hij. Deal!

De lange houten tafels van het restaurant zijn bezaaid met kruimels, etensresten, poedersuiker, bestek, gekreukte servetjes en gebruikte tandenstokers. “Er is net een groep toeristen geweest die nog naar Park De Hoge Veluwe gingen! Je komt dus op het juiste moment om deze bende op te ruimen”, zegt Jan-Willem. “Ah, daar is Kevin, hij helpt je verder!” In de deuropening verschijnt een flamboyante jongeman met zijn zwarte haar strak in de gel. Hij reikt twee grijze plastic bakken aan, met daarbij de simpele boodschap: “Zet alles wat op de tafels ligt, in de bakken en breng ze naar de vaat. Daarna mogen jullie de tafels poetsen.”

Kevins handen en onze schrale horecaervaring maken samen licht werk. Nog geen tien minuten later genieten we van het gratis goede leven in de zon. Lepelend van vers boerenijs met zomerkoninkjes en bessensaus evalueren we de dag. We zijn waarschijnlijk een aantal kilo's zwaarder en in ieder geval een berg levenservaring rijker. Alle punten van ons lijstje zijn afgevinkt, en, mooier nog: we hebben prachtige ontmoetingen gehad. Zonder geld werden we gedwongen telkens een kleine relatie aan te gaan. Dat was een stuk spannender dan bij een simpele transactie, maar een ijsje smaakte zelden lekkerder!

Geschreven door Pieter-Jan Rodenburg

<https://www.eo.nl/artikel/visie-gaat-een-gratis-dagje-uit-hoe-ver-kom-je-zonder-portemonnee>

Wat jij denkt te weten over daklozen (en hoe het écht zit)

Je herkent het vast: je loopt met een volle winkelwagen de supermarkt uit en daar staat ze: de straatkrantverkoopster. Wat doe je? Loop je – een tikkeltje beschaamd – snel voorbij, of maak je een praatje?

Of stel je voor: je bent op vakantie in een mooie stad en daar zit hij – een onverzorgde man op een versleten kledingstuk. Vóór hem staat een beertje met wat losse muntjes. Loop je door omdat je lekker op vakantie bent, of geef je wat geld?

*We vroegen het aan **Ronald Cornelisse (57)**. Hij dacht vroeger ook: "**Ga gewoon werken, joh!**" Tot hij plotseling zélf op straat belandde. Hij belandde na een woningbrand op straat en woonde jarenlang in een kleine kajuitboot. Nu werkt hij als ervaringsdeskundige bij Stichting Tot Heil des Volks.*

Vier veelgehoorde vooroordelen over daklozen

1. Je moet een dakloze geen geld geven, want daar koopt hij alleen maar alcohol of drugs van.

“Helaas is dat vaak zo. Ook als iemand zegt dat hij geld nodig heeft voor de opvang, klopt dat meestal niet. Opvang is in principe gratis, tenzij iemand er langdurig verblijft – dan wordt het betaald uit de daklozenuitkering.

Maar niet alle daklozen zijn verslaafd. Je kunt vaak verschil zien: een dakloze zonder verslavingsproblemen slaat een aanbod van eten nooit af. Verslaafden willen vaak alleen geld, om drank of drugs te kopen. Bied daarom eten of koffie aan. Reageert iemand daar dankbaar op, dan kun je eventueel ook wat geld geven.”

2. Daklozen moeten gewoon gaan werken voor hun geld.

“Dat dacht ik ook, maar het is niet zo simpel. Zonder postadres nemen werkgevers je vaak niet serieus. Bovendien moet je netwerk weer opgebouwd worden. Fulltime werken lukt meestal niet direct.”

3. Daklozen kunnen altijd in de opvang terecht.

“Helaas niet. Er zijn te weinig plekken. Vaak krijgen vooral daklozen met een verslaving volledige hulp. Ik was niet verslaafd en werd daarom ‘zelfredzaam’ genoemd. ’s Winters mocht ik in de opvang, ’s zomers moest ik elders slapen.”

4. Veel daklozen willen niet geholpen worden.

“De meesten willen wel hulp, maar zijn vaak teleurgesteld door instanties. Je belandt pas op straat nadat meerdere organisaties je hebben laten vallen.

Schaamte speelt ook mee: veel daklozen hadden ooit een huis en baan, en moeten nu om eten of geld vragen.”

Vier tips om een dakloze wél te helpen

1. Zeg ‘hallo’

“Iedereen wil gezien worden. Een simpele groet en glimlach kan al veel betekenen.”

2. Maak een praatje

“Heb je tijd? Vraag hoe iemand dakloos is geraakt. Vind je dat spannend, bied dan koffie aan. Is iemand onder invloed, benader hem dan niet zelf, maar waarschuw bijvoorbeeld het Leger des Heils.”

3. Geef iets voedzaams

“Fruit, brood of een maaltijdsalade zijn waardevol. Met warm weer: een flesje koud water. Beltegoed is ook welkom. Geef hooguit een paar euro, om risico's te beperken.”

4. Bied warmte

“Slaapzakken, jassen, sokken of zelfs een tent zijn hard nodig. Je kunt ze ook afgeven bij een maatschappelijke organisatie.”

Tekst: Willemijn Bakker

<https://www.eo.nl/artikel/wat-jij-denkt-te-weten-over-daklozen-en-hoe-het-echt-zit>

Dienstrooster september/oktober 2025			
	zondag 7 sept	zondag 14 sept	zondag 21 sept Avondmaal
1	Ferry van der Kuil	Eddie de Jong	Emmy Reinten
2			Joke de Jong
Bloemen	Ellen van der Kuil	Joke de Jong	Emmy Reinten
Koffie Schenken		Priscilla Ndlovu	
Trakteren		Ferry vd Kuil	
	zondag 28 sept	zondag 5 okt	zondag 12 okt
1	Frouk Smal	Hilda Herholdt	Ferry van der Kuil
Bloemen	Frouk Smal	Helena Nieuwoudt	Ellen van der Kuil
	zondag 19 okt	zondag 26 okt	
1	Rosalinda Visser	Jan Willem Hoorweg	
Bloemen	Joke de Jong	Ellen van der Kuil	

Agenda augustus/oktober 2025

zondag 7 sept	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 9 sept	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 14 sept	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 16 sept	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 21 sept Avondmaal	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 23 sept	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 28 sept	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 30 sept	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 5 okt	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 7 okt	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 12 okt	10:00	Eredienst Ds. T van Wyk
dinsdag 14 okt	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 19 okt	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 21 okt	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 26 okt	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 28 okt	9:00-13:00	Kerkkantoor

Verjaardagen september/oktober 2025

dinsdag 2 sept	Maria van den Steen	011 922 2260
zaterdag 13 sept	Irene Bekker	082 495 1954
maandag 22 sept	Robert Janbroers	082 802 9365
vrijdag 26 sept	Carla Koning	
zondag 28 sept	Lucien Andeweg	
vrijdag 3 okt	Tanya Griesel	078 503 2142
dinsdag 14 okt	Monquie Schmidt	
vrijdag 24 okt	Yvonne de Koster	083 326 5576
maandag 27 okt	Hilda Herholdt	082 346 2172

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneveg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 082 336 1035 Ferdie@estruct.co.za
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@protonmail.com